

VOORWOORD

In mijn leven heb ik precies één uur seksuele voorlichting gehad.

In dat ene uur is niemand in de klas ook maar een sikkepitje wijzer geworden. Dat was in groep acht en ik herinner me dat iedereen in de klas de hele les alleen maar zat te giechelen.

Zonder iets te zeggen schreef de juffrouw 'penis' en 'vagina' op het bord. Ze kreeg een rood hoofd. We zaten te giechelen en niemand zei één zinnig woord. De juf werd boos en voordat het uur om was, liep ze de klas uit.

Toen iemand in de klas vroeg waarom we daarna nooit meer seksuele voorlichting kregen, werd ons verteld dat dat onze eigen schuld was. Dat we ons niet wisten te gedragen en dat we nog niet rijp voor 'zoiets' waren.

Als ik er nu aan terugdenk, word ik nóg kwaad. Toen ik klein was, stond in het leerplan van de school al dat alle kinderen recht op seksuele voorlichting hebben. Maar ook nú nog lappen veel leraren dat aan hun laars, omdat ze niet goed over zulke gevoelige zaken durven te praten. Dat ze dat 25 jaar geleden moeilijk vonden, snap ik wel. Maar dat dat nú nog zo is...

Als kind was ik expert in het ontdekken van verstopte spullen. Ik kende alle geheime koekjesplekken van mijn moeder. Ik wist precies waar mijn broers hun grootste geheimen verstopten. En lang vóór kerstavond wist ik exact waar de kerstcadeautjes lagen.

Daarom was ik erg verbaasd toen ik op een ochtend een condoom in het badkamerkastje vond. Zoiets had daar nog nooit gelegen. En ik had er nog nooit één seconde bij stilgestaan dat mijn ouders 'zoiets' deden. Want ook zonder seksuele voorlichting wist ik wel dat condooms iets met seks te maken hadden.

Ik was hartstikke nieuwsgierig, dus natuurlijk gapte ik het condoom uit het kastje om uit te proberen hoe je dat om moest doen. Maar hoe ik het ook probeerde, het is me nooit gelukt.

Eén zinnige les in seksuele voorlichting was voldoende geweest. Had onze juf maar het lef gehad om een condoom te laten zien, dan was me veel vergeefse moeite bespaard gebleven. Pas veel later begreep ik dat het ding dat ik zo hardnekkig had geprobeerd om te doen, een tampon van mijn moeder was. Die omdoen was natuurlijk nog niet zo simpel!

Als we wat meer over ons lichaam en onze gevoelens durfden te praten, op school en thuis, zou dat het leven heel wat eenvoudiger maken. Je wordt erg zenuwachtig als je je de hele tijd ongerust loopt te maken over jezelf. En het is bovendien helemaal niet nodig, omdat je vragen meestal makkelijk beantwoord kunnen worden.

Ik heb jarenlang als verslaggever en hoofdredacteur bij *Kamratposten* gewerkt, de oudste kinderkrant van Zweden. Daar komen massa's vragen over het lichaam en het gevoelsleven binnen, maar er zijn maar heel weinig brieven van jongens bij.

Ik weet dat jongens zich minstens zo veel zorgen maken over hun lichaam en hoe dat verandert, als meisjes. Maar jongens zijn niet gewend om over zulke dingen te praten. En jongens hebben zelden iemand bij wie ze hun ei kwijt kunnen. Hun vaders hebben niet met hun eigen vaders gepraat, en dus blijven jongens hun mond houden. Voor een meisje voelt het waarschijnlijk natuurlijker om met haar vraag naar een deskundige te gaan, of de Kindertelefoon te bellen. Daar werken meestal vooral vrouwen – zelden mannen – aan wie je vragen kunt stellen.

Daarom zijn boeken over dit onderwerp voor jongens extra belangrijk, en daarom heb ik *Het kleine piemelboek* geschreven. Overigens is er natuurlijk niks op tegen om dit boek te lezen als je een meisje bent.

Dan Höjer

HEILIGE TESTIKELS

Testikels zijn door de eeuwen heen altijd als heilig beschouwd. Ook vroeger begrepen mensen wel dat het leven daar vandaan komt, maar hoe dat in zijn werk ging – daar waren ze niet altijd zo zeker van.

Pas aan het eind van de achttiende eeuw kwam het inzicht dat het sperma, dat uit de balzak van de man komt, er samen met de eicel van de vrouw voor kon zorgen dat de vrouw zwanger raakte. Vóór die tijd dacht men onder andere dat er piepkleine, kant-en-klare mensen in de balzak van de man zaten, zogenaamde 'homunculi'. Men had er dus geen flauw benul van dat de vrouw ook maar iets met de vervaardiging van het kind te maken had. Mensen waren er in die tijd van overtuigd dat de man de kinderen in de vrouw spoot.

In Jezus' tijd was het de gewoonte om je handen op je testikels te leggen als je een eed zwoer of wilde laten zien dat je echt niet loog. Omdat de testikels voor leven stonden, zwoer je daarmee op de toekomst van je hele familie. Woorden die met het woord 'testikel' en die gewoonte samenhangen, zijn het Engelse 'testify', dat '(onder ede) getuigen' betekent, en ons eigen woord 'testament'.

In de bijbel komen veel mannen voor die bij hun ballen zweren. Maar in nieuwere versies is het woord 'testikels' vervangen door 'lendenen' of 'dijen'. In *Genesis 24:2-3* staat te lezen: 'Leg je hand onder mijn heup en zweer me bij de Heer, de God van hemel en aarde...'

GEEN MANNEN ZONDER BALZAKKEN IN DE KERK

Overall ter wereld werden mannen zonder testikels van oudsher niet als échte mannen beschouwd. In het Romeinse Rijk, zo'n 2000 jaar geleden, mochten mannen zonder testikels tijdens rechtszaken niet getuigen. En heel lang mochten ze niet eens naar de kerk gaan. In de wetten van Mozes staat: 'Hij, die door kneuzing ontmand is, of wie het mannelijk lid is afgesneden, zal niet in de gemeente des Heren komen.'

Dit idee leeft nog steeds voort. In het Israël van tegenwoordig mogen mannen die hun testikels hebben verloren niet trouwen met Israëlische vrouwen van goede komaf. Ze moeten genoegen nemen met vrouwen die uit een buitenechtelijke relatie geboren zijn of die hun religie voor het joodse geloof hebben verruild, en dus niet als joodse geboren zijn.

Maar in bepaalde periodes werden jongens zonder testikels juist als extra speciaal beschouwd. In de zestiende eeuw wilde de kerk graag zuivere en engelachtige stemmen in zijn koren hebben. En zo kwamen er de castraatzangers: jongens die nog niet in de puberteit waren en bij wie de testikels afgeknipt werden. Die operatie zorgde ervoor dat de stembanden niet verder groeiden en dat de jongens nooit de baard in de keel kregen. Ze hielden hun lichte jongensstemmen. Vooral in Italië en Frankrijk werd dit erg populair en werden de jongens geëerd als de popsterren van die tijd. Pas rond 1770 verbood de paus het castreren van jongens omwille van hun stem.

EUNUCHEN ZONDER TEELBALLEN

Vroeger leefden aan het Chinese hof *eunuchen* van wie de testikels operatief verwijderd werden. De eunuchen waren mannen die orde hielden in de koninklijke harem, dus onder alle vrouwen van de koning. Het was in die tijd heel gewoon dat koningen en prinsesjes veel echtgenotes hadden.

Deze eunuchen moesten zowel hun piemel als testikels operatief laten weghalen zodat ze niet in de verleiding zouden komen om seks met de harem vrouwen te hebben. Na de operatie werd het onderlijf strak verbonden zodat de eunuchen niet te veel bloed zouden verliezen. Ze konden niet plassen, daarom mochten ze drie dagen lang ook niet drinken. Daarna werd er een bamboeriet in hun urineblaas gestoken zodat ze weer naar de wc konden gaan. Maar meestal hadden de eunuchen na die operatie hun plasaandring niet meer onder controle en moesten ze luiers dragen. Vaak kon je al op een afstandje merken dat er een eunuch aankwam – je kon hem namelijk ruiken.

Sommige eunuchen droegen hun geconserveerde testikels in een potje om hun hals.

ONGELIJKE BALLEN

In de balzakken is het twee graden koeler dan in de rest van het lichaam. Dat is een prima temperatuur voor de productie van de miljoenen zaadcellen. Die houden hun 'kopjes' liever koel.

Bij de meeste mannen is de linkertestikel groter dan de rechter en hangt hij bovendien wat lager. Sommige experts zijn van mening dat ze met opzet zo scheef groeien, zodat de twee ballen niet tegen elkaar gaan 'kletsen' en elkaar zo bezeren.

ZAADBALLEN, EEN DELICATESSE

Testikels worden op bepaalde plaatsen in de wereld als een delicatessen beschouwd. In de Amerikaanse deelstaat Montana wordt elk jaar een testikelfestival georganiseerd. Dan worden maar liefst 2000 kilo diepgevroren testikels geserveerd die de mensen naar binnen schrokken. De zaadballen zijn afkomstig van stieren.

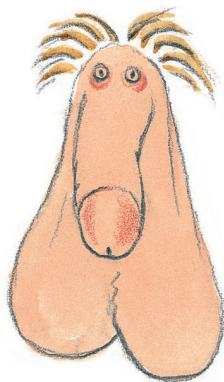
Toen we op school een keer gehaktballetjes kregen, vertelden een paar jongens uit een andere groep dat dat geen gehaktballen waren, maar varkenstestikels.

Eerst vond ik het goor en niemand uit mijn klas at het vlees op. Maar toen ging ik nadenken. Wat is er eigenlijk voor verschil tussen testikels en gewoon vlees in gehaktballen? Allebei die dingen komen van levende dieren. Gehaktballen komen vast van varkensbillen en als je daaraan denkt, is dat ook niet zo'n lekker idee. Sindsdien eet ik dus geen vlees meer.

'Bal gehakt'

De piemel is een eigenaardig ding. Hij ziet eruit als een mannetje met een olifantenneus en enorme hangoren. En in die oren zit een fabriek waarin mensen worden geproduceerd. In twee zakjes. Daar denk je niet aan als dat ding tussen je benen hangt te bungelen.

'Zakje'

PIKANTE PIEMELVERHALEN

1½ MILJOEN VOOR EEN PIEMEL

Je kunt het bijna zo gek niet bedenken of het valt wel bij een verzekeringsmaatschappij te verzekeren. Zo krijgt de rockzanger Bruce Springsteen zo'n 5 miljoen euro als hij zijn stem zou verliezen. Michael Jackson, die altijd op het podium stond te dansen, had zijn benen voor bijna net zo veel verzekerd.

Maar de mafste verzekering is die van Mick Jagger, de zanger van de Rolling Stones. Voor bijna anderhalf miljoen euro heeft hij zijn piemel verzekerd. Dat heeft het Franse weekblad *Express* onthuld.

PIEMELLOZEN VOOR GOD

Aan het eind van de achttiende eeuw was er een Russische religieuze sekte genaamd Skoptsi. De sekteleiden waren ervan overtuigd dat de eerste mensen op aarde, Adam en Eva, zonder geslachtsorganen geboren waren, maar dat ze na de zondeval hun piemel en baarmoeder kregen. De geslachtsorganen werden gezien als de verboden vruchten en als een straf voor de mens. Om net zo 'rein' te worden als Eva en Adam aanvankelijk waren, sneden de sekteleiden zelf hun geslachtsorganen met een mes af.

UITGESTORVEN ACHTERNAAM

In 1735 werd de Zweed Olof Snopp geboren. 'Snopp' is het Zweedse woord voor 'piemel'. Toen Olof 26 jaar was, kreeg hij een dochter, Annika: Annika Snopp, oftewel Annika Piemel dus. Annika kreeg vijf kinderen, maar die kregen stuk voor stuk de achternaam van hun vader: Hjerpe.

Olof en Annika waren dus de laatste twee van het geslacht Snopp. Toen Annika op 76-jarige leeftijd stierf, stierf ook de naam Snopp uit. En ik denk dat haar nakomelingen van nu daar niet rouwig om zijn...

GETATOEËERDE PIEMEL

In Japan zijn er mensen die van hun lichamen levende kunstwerken maken. Ze heten *irezumi* en tatoeëren elke millimeter van hun lichaam. Het kan een hele poos duren voor zo'n compleet kunstwerk af is, omdat het pijn doet en de huid tussen de verschillende tatoeagerondes moet kunnen herstellen.

De piemel is het allerlaatste onderdeel waar de tatoeëerder zijn naald inzet. Het is absoluut het meest gevoelige lichaamsdeel. Daarom wordt er per keer maar een paar centimeter van de piemel getatoeëerd.

